

atharok

HALMOSI SÁNDOR

Szeretem a kijózanító költészetet. Ami szöges el-
lentéte a romantika lírájának, amely zsong és
bűg, s megpróbál elandalítani a világ felragyogó
szépségeivel. Az én költőm a fény hűlt helyét ta-
pogassa ki, és olyan legyen, mint egy éles pofon
a délutáni fülledtségben. A tisztánlátás mélyen
emberi fájdalma járja át, de mint a derű, egy nem
túl jó vicc után. Ahogy József Attila mondja:
„szétnéz merengve és okos / fejével biccent, nem
remél”. Feltérképezi maga körül a romlás esztéti-
káját, mert ez is emberi. Nagyon is emberi.
Halmosi Sándor gondosan tervezett, számos
kultúrából inspirálódó, mégis finom költészete
a maga lassú, de konok erejével vesz körbe minket.
Partot mos ott, ahol egyszer talán kiköthetünk.

Papp Sándor Zsigmond

GONDOLAT KIADÓ

HALMOSI SÁNDOR

KATHAROK

atharok

HALMOSI SÁNDOR

GONDOLAT KIADÓ

HALMOSI SÁNDOR

Katharok

*Köszönöm Besenyei-Merger Eszternek
az olvasószerkesztésben nyújtott segítséget.
Dankon al Eszter Besenyei-Merger por la helpo
en la lego-redaktado de tiu ĉi libro.*

*Köszönöm Fábíán Istvánnak, hogy szuggesztív képeivel
végigkísérte ezt a trilógiát.*

© Halmosi Sándor, 2022

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás,
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához van kötve.

HALMOSI SÁNDOR

Katharok

GONDOLAT KIADÓ
BUDAPEST, 2022

*Nem vagyunk tiszták
És nem vagyunk tökéletesek.
A világ sója sem mi vagyunk.*

Pusztá kézzel

KÖNNYEZŐ MADONNA ARCCAL

Fájdalmas Krisztus és könnyező
Madonna arccal tesszük, amit teszünk.
A kevés jót, a sok gyalázatot.
Néha tudjuk is, hogy mit cselekszünk.
Néha tényleg könnyezünk.
Van, hogy megnyílik a föld.
Van, hogy leszakad az ég.
Egyre gyakrabban mosunk kezet.
Egyre hangosabban tévedünk.

TEST VAN ALUL

Test van alul, középen és felül, test van
mindenütt. Akarat és hús, mi leplezetlen.
A testek között elbeszélési módok.
A túlsúfolt térben szügyig közönyben
a lélek.

PUSZTA KÉZZEL

Isten körmére égett a gyertyánk,
de nem tudjuk megtartani a fogadalmat.
Pedig nem is fogadtunk semmit,
és azt is csak halkán. Pusztá kézzel
hordjuk el a tanúhegyeket, levágott
mellek eleven sebei a gyalázott tájban.
A hegy magasán, mészárlás után.
Hévíz buzog fel bennünk lelkiismeret
helyett. Mossuk kezeinket, áztatjuk magunk.

KILÉPSZ A SORBÓL

Kilépsz a sorból. Felmondod a szerződést,
a leckét. Mindig van, aki táncol a fejedért.
Mindig van egy fényesre nyalt tálca.
És valahogy mindig előkerül az a kés.

LEGENDAHÁNTÁS

Lábadunk. Hárítunk. A zárt ajtókon
keresztül is lekaparnánk a glóriát.
De ha szorít, nyüsztünk,
mint a lájkszerű influenzák.
Az ő kenyerét esszük mind.

AZ ÖREGISTEN HARAGJA

Az Öregisten haragja sem hatol át a világ
rinocéroszbőréen. Meg sem érinti. Áll az
öreg pőréen, s mi is páran, az ő barmai.
A bőr vastagsága nem hit kérdése.
Gyalázatunk nem mérhető fogalom.

ALLERGÉN

Kisiklottunk. A hosszú, mély barázdák éppen hogy karcolják a tájat, tesztelik az allergiát. Nem lehet egy testből kiindulni. Ha ki is kaparjuk ezerszer a méhét, a bolygó szülni fog. Ugyanilyen kórokozó fattyakat. Szutykos habitusban, takarásban a lélek.

NINCS ANNYI ÓVADÉK

Nincs annyi óvadék és nincs annyi mentség,
mégis, minden ugyanúgy folytatódik.
Mintha semmi sem történt volna.
Mert nem is történt semmi. Kicseréltünk
egy-két szót, néhány fölösleges nevet,
és azt mondtuk a kettes fülemülének,
hogy pofa be. Itt millió fecske sem csinál
nyarat. De a milliomodrésze mégiscsak
egy nyavalyás egy.

AZOK A STANDARDOK

Csendek és azok a standardok, amik mindig a végén ütnek. Hol gyomorba, hol szájon, hol lapockába. Tűz van, mi nem terjed, eső, mi nem olt. A bőr alatt a szögesdrótok holnap is feszülnek.

BETHESDA-TANGÓ

Etesd a követ, tenyeredből, ha felsebzik.
Csapd ki az embert, ha nagyon fáj.

KISTOTÁL

Biológiai fegyverek vagyunk. Sújtás.
Aranykalászos gazdák a magyar ugaron.

OLYAN TÖREDÉKES MINDEN

Olyan töredékes minden és olyan törhetetlen,
mint a falak repedéseibe dugott kicsi, gömbölyű
kavicsok. Az ember és az istenfiú sötétedés után
egyenként kiveszi őket, és petanque-ot játszik.
Csak a koccanások hallatszanak, és a golyók
felülete lesz egyre fényesebb, míg a homok megtelik
apró bűneinkkel. Ahogy nő a távolság, úgy nő
a csend is. Ledobott koncok, zéróösszegű játék.
Visszadugni őket, pirkadás előtt, a legnehezebb.
És várni az ébredésre, annyiszor.

HARMADNAPRA

A test meredek és szédül. A test fél,
zuhan. Harmadnapra feltámad a szél,
és puhára súrol mindent, mi lenti.
Az esés elviselhető. A bámészkodók nem.

A KÚTMÉRGEZŐK LÁZADÁSA

Kiteregetni a világ összes szennyését.
És hagyni, hogy egy hosszú, kínos
csend után belekapjon a szél,
arcunkba fújja a mulasztások fülledt,
párás melegét, és az elszabadult
indulatokban beomoljanak
a mérgezett kutak. A kútmérgezők
lázadását ne verjük le. A negyvennapos
bőjtbe iktassunk be egy páratlan napot.

Katharok

MEGRAGADNI A LÉNYEGÉT

Megragadni a lényegét és elengedni
a meztelenséget. Minden állat lehajol,
ha iszik. Minden súly fölött lék van.

HARANG ÉS KOLOMP

A harang és a kolomp súlya alatt, dombra fel,
a lejtőn. Vérző nyakkal, mindennap.

Mennyei seregek.

Ölbe veszlek, legelünk.

KATHAROK

Két tisztátalan a máglya láttán magába roskad.
Az a kis makula, a nem elviselhető. És a ki nem
nyújtott kéz, a gondolatban letépett körmök.
A glória, mi a fejünkre nő.

LASSAN MENETELNEK

Lassan menetelnek.
Nem néznek hátra.
Nem néznek fel.
Nem néznek előre.
Szárnyaik elnyelik a szidalmakat,
Felitatnák könnyeiket,
Ha lenne.
Az erőltetett menetben semmi súlyos.
A pléhkrisztusnál leejtett pecsétek.

AMIKOR MINDEN MOSOLY

Amikor minden mosoly egy utolsó vacsora
és minden rágalom feloldozás. Emberszabású
kövek között botladozunk, de nem nyújtunk
egymásnak kezet. Szorítjuk a markolatot,
mint egy rituálisan kitépett szívet. Az én
szívemet szorítod. Az én véres szívem szorít.

ÉRINTÉS HÍJÁN

Érintés híján, mint aggszüzek, sötétben
tapogatózunk. Jeltelen sírok vagyunk,
jelölt testekben. Érintés nélküli,
mindenmentes lelkek. Nem vezetjük
az áramot. Nem várunk kegyelmet.

BALETT A GÖRÖNGYÖN

Visszatartani a levegőt, nem szólni,
nem beszélni vissza, tartani forgás közben
a középpontot, mint a dervisek, érezni,
ahogy feszül az izom, libben a ránc,
hátravetett fejjel és csukott szemmel
teremteni eget és penitenciát, újra és újra,
a bűnre, aminek mind, bármelyik órában,
részesei vagyunk. Ha feloldozol az idő alól,
bejárom veled mezítláb a teret. Az empátiától
fojtó a lég. Egy lépést sem tehetünk.

MINDEN VESSZŐBEN

Magot adtam, vagy növényt, nem tudom.
Egy sejt is sejtelem. És növekedni, félelem
nélkül több, mint tíz meg nem írt regény.
Életiskola a határon.
Minden vesszőben halálfélelem.

TÖMÖR ÉS ÉLES

Tömör és éles. Mint a toledói acél.
Nem öl, csak horzsol, beolt, megvált.
Függővé tesz. Amin függsz, vékony,
mint a mindenség horpasza.
Milliméternyi, mint alattad a jég.

KIMÉRT BOROK

Kimért borok és feketéző angyalok között
bélletes tündék, csomborok. Borostyán,
mi a falunkra nő. A pusztából nézve
csendes áhítat. Belülről zaj, legelő.

MERT ÚGYIS KICSORBUL

Mert úgyis kicsorbul. És meggörbül, és lefolyik.
És beszűkül. És fájni fog utána, és ordítunk
kínunkban, hajunkat tépjük, fogadkozunk,
még egy utolsó esélyt kérünk, csak még
egy feloldozást. De nem segít a vergődés,
a felvakart sebek, a hörgés, a csúszás
a nyálkás padlón, a sebek mutogatása,
az áldozatok hegyei, gyalázatunk teregetése,
mindhiába. Még egy teremtés, talán.
Aztán várni, a levegőt bent tartani,
visszaszámolni.

NYOLC NAPON TÚL

Ami fáj, az ismeri a határokat. Ami behallatszik,
nem feszít tovább. Csak vers, csak maszk,
és sírás, mi nem eladó. A legdrágább, ami
ingyen van. Az a metafora. És költészet,
ha nyolc napon túl sem gyógyul.

NÉGYKEZES

A dal, amit mindig is írni akartunk,
és a szöveg, amire sosem futotta.
Amiről szólna, hiányzik.
Amit nem mond ki, ütem.

AZ UTOLSÓ VILÁGÍTÓTORONY

Állsz a peremen, elnézed a tenger hibáit.
Ha csak egy lett volna közületek,
egyetlenegy. Semmi sem számít.
Száraz lábbal kelnek át rajtad.

Fények között a bűn

MINDENNAP

Mindennap leszáll a keresztről.
Megkapálja a szőlőt, felmossa a körletet.
Közben híreket hallgat és jó zenét.
Megmosakszik, hogy újra le lehessen
köpni. Megnézi mindennap a kiállítást.
Elmegy melletted. Utánad fordul. Elsiet.

NINCS ITT SEMMI LÁTNIVALÓ

Nincs itt semmi látnivaló, jönnek majd
úgyis az elhárítók. Jönnél bár te, egy szál
lepelben, szétrontott siratófalamhoz.
A léleknek, mint tudjuk, textúrája van.
A testnek, szegénynek, csak ez az egy lelke.

FÉNYEK KÖZÖTT A BŰN

Fények között a bűn, és a rengeteg
harmadik. Gyalultatlan fogpiszkálók,
ahogy állunk sután, mint amikor még
emberek voltunk. Az én vétkem az én
vétkem is. Mindennapi kenyerünkön
a nemespenész.

HALASZTHATATLAN

Halaszthatatlan dolgunk lenne a világban.
Ugyanarra a halaszthatatlan műtétre várunk, mind.

BŰNÖKET CIPELNI

Minden vergődik, és minden a helyére
vergődik ebben az örökös rázkódásban.
Hegy és part és a nyúlványok.
A lélek sorjás pereme.
A vágy, hogy ismét döntsön le a bőre.
Vágyni egy emberi szóra.
És hallgatni, ha megfeszül.
Felállni a szél után.
Bűnöket cipelni a világítótoronyba.

GÖRÖG DRÁMA III

Ugyanazzal a szelíd tekintettel,
ugyanazzal a nyugalommal várni
a következő elektrosokkra,

        hogyan megszólalsz.

Ugyanúgy állni a hitványságok mágneses,
sűrű mezejében, mint tű a sebben,
        elváltozás után.

AMIKOR

Amikor belesimulunk a veszteségeinkbe.
Amikor a mulasztások spórái egyenként
robbannak fel bennünk. Amikor vérző
szívvel, legyengülve, bárányok közé
keveredünk. Amikor kifakadunk.

HA OTT LETTÉL VOLNA

Ha ott lettél volna, te is elárultad volna.
Többször is.

Most szereted a fájdalomtól megtisztult
verseit, kézírását elemzed, könnyes
szemmel, elcsukló hangon beszélsz róla,
de akkor, ott, te lettél volna az első,
aki nem ismeri fel benne a zsenit, rúgtad
volna, gyaláztad volna, kivégezted volna.
Pedig azt a verset rólad írta.

Imádod festményeit, zenéjét, építészetét,
lángelméjét, géniuszát, a patetikus
centenáriumok ünnepi szónoklatait
te tartod, pedig bolondnak nézted volna,
ha ott lettél volna mellette, különcknek,
izgága, lehetetlen embernek.

Szörnyetegnek.

Énrészem, énrészem, éniennagyrészem,
mondanád az osztozáson.

Egyházakba, kulturális egyesületekbe
tömörülsz, de akkor, ott, te dobtad volna
rá az első követ, és kéjjel, rezzenéstelen
arccal néznéd a vergődését.

Lerángatnád a keresztről is, csak hogy
újra és újra megfeszítsd.

Épp most ölted meg őt.

De holnap már te vagy az életmű-felfedező.

A tűzön-vízen értő, érző jó barát.
A sorok közt is jól olvasó.
A mindent is értő kritikus.
A jogos örökös.

EZT AZ ÉHSÉGET

Ezt az éhséget vinném át holnapra,
és ezt az éhséget adnám neked. Semmi sem
tud így jóllakatni, és semmi sincs, ami nem lehet.
Alig valami a megkövezés és a kőládítás
között. És ez gyónásnak is sok.

MINTHA BÉKE LENNE

Mintha béke lenne a teraszokon
és a szántóföldeken, a hegyek mérgezett
hordókkal teli gyomrában, a csapos
lelkében, mintha béke lenne a lövészárkokban.
Szól a smooth jazz, gerjed a test, emlékezik.
Narrál. Felejt és fölülír.
Látja a csatornát.
Látja a bugyrokot.
Szeretni szeretne.
Vezekelni.
De nem ér össze a fény.
És egy csomóban minden fájás.

KŐVÉ VÁLIK ÉS VILÁGÍT

Egyszer kővé válik az érzés és világít.
Egyszer tapinthatatlan lesz a test,
és felsérti a munkába menekült kezeket.
Egyszer megindul a lejtőn a lélek,
és fénylő sárral, beszélő kövekkel
torlaszolja el a zöld kapukat, utcákat,
bentrekedtségünk hűvös tereit.

ANGYALOK ÖSSZEESKÜVÉSE

Felülről áll össze a kép. Hogy a hang önálló,
a harangtorony mindig egy különálló épület.
Mint a Felvidéken. És amikor szólunk,
mint a gyermek a szülés előtti másodpercben,
jobban félünk, mint féljük az Istent, és félnek
tőlünk az istenek. Ide kevés a maradék szeretet.
Ide minden kell. Mint a halálban.
Még több. Fedezet.

MINTHA ÉLES KÖVEKEN

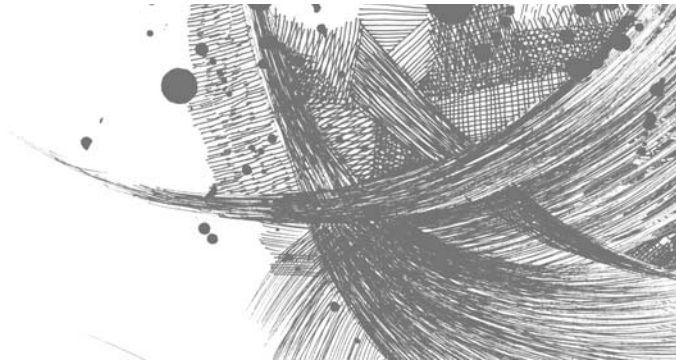
Mintha éles köveken mennék feléd mezítláb.
De nem vagy sehol. Magamat sem találom.
Aztán a kövek is elmaradnak.
A vérzés a havon.

HA KIVESSZÜK A BIZSERGÉST

Ha kivesszük a bizsergést, a drámát
és a motorikus horgokat, mi marad
nekünk, a csáklýákon túl? És a világnak,
ha minden békefejedelme elesett, és
Isten is kiválasztotta az ő báránykait,
és ledőlt minden harangtorony, és
az el nem futott népek is mind beásták
már maguk, az eldobált apokrifekkel,
bűnbocsátó céduláinkkal eső nélkül,
bűnbánó haragunk nélkül mi lesz?

Ha lenne még időnk

NEM TUDOM

Nem tudom, mi az az emberiség,
és hogy kell őt szeretni. Nézni,
hogy melyikünk ketrece jobb?
Szótlanul túrni a mindennapi
gyalázatot, a szó csodás szaporítását,
eltolni magunktól az ingyen kegyelmet?
Nehéz egy embernél többet megszólítani,
és látni mindenkiben a képmást.
Olyan csendes a tér a zsibvásár után.
És olyan magányos az eldobott szemét.

MERT LENNIE KELL

Mert lennie kell annak az átjárónak.
Esténként, amikor a csendes többség
is elhallgat, átszűrődnek azok a semmihez
sem hasonlítható hangok. Harangok
közötti pókhálócsend. Ilyenkor annyira
fáj, hogy bántjuk egymást. Ilyenkor
sejtem, hogy angyalok vagyunk.

HA LENNE MÉG IDŐNK

Ha lenne még időnk, megmutatnám neked
a Napraforgó utcai kísérleti lakótelepet
a Pasaréten. Végigsétálnánk a kis utcán,
megbeszélnénk a kor szellemét, az
építészetén átívelő stílusokat, és a teljesen
soha ki nem bogozható összefüggéseket,
ami minden könyvből kimarad, azt az éthoszt,
és az embert, amikor nem szörnyeteg.
Gerlóczy Gedeonról, Gida bácsiról
különösen sokat beszélünk. Csontváry
is szóba jönne, és a te szobraid. Feketében
lennél, és puha, mint mindig. Az Ördögárok
tőkesúlya nem húz le, szép az íve,
és a lépték is emberi. A Széphalom utca
felől Justie fut elénk. Jozefa táncol.

HATEHA

Rózsadombi passió

*Megtelt az élet étellel,
Megtelt a szív is – lélekkel.*

Rég volt, amikor az a sok kis Pilátus elkezdett minket darabonként keresztre feszíteni, s te csak annyit mondtál, hej! Mi vagyunk az, aki nem jó, fellegajtót nyitogató, és ez mekkora királyság, az anyád ragyogós csillaga! Vállunkra vettük a keresztet, kicseréltük, letettük a sarokba, még a legényes előtt, amikor azzal a szép lánnyal táncoltál. Mert a lány, akivel táncolunk, mindig szép. És nem fordul el, ha izzadunk.

Fél a lélek, fészkelődik s lyukra fut. Először esik el a súly alatt. De felkel, és hazamegy anyukát ápolni. Tíz év annyi, mint egy pillanat. És minden pillanat örökkévalóság. Az út padkáján egy részeg fekszik, mert van úgy, hogy a mámor hamarabb jön, mint a felébredés. De te kivárod, várod, hogy elmúljon, hogy most múljon pontosan, órákig vársz, őrt állsz, hogy el ne üssék, mert szelíd vagy, mint Erzsébet ölében a rózsa, mint kezedben a nyers hal és az ötödik búzasör. És jön majd egy angyal, és kézen fog és hazavezet. Mert csípős a levegő reggel a Törökvész úton, s még csípősebb a hajnali magány, hateha!

*Kis Annát a mózeskosárban átalvisszük, ó, a Dunán, ladikon.
De visszafelé, az Angyali-szigetre már egyedül evezel.
Sötétben húzod ki a partra és megsúszol.
Másodszor esel el.*

Anyuka csak vigyázzon magára, délután jövök.
A Rézmál felől felkapaszkodni a Törökvészre
csak a legbátrabbak tudnak. Mert bátor az,
ki felfelé kapaszkodik, és közben senkit le nem ránt.
Bátor és elszánt, szívjával teli.

A vajdaszentiványi után Veronika nyújt kendőt.
Mert izzad a férfikéz, és izzad a női is,
ha fogják a derekát.

Lávamezőn járunk, ez adja a metrumot.
830 fokon égni, mint a zománcok.
És fázni, mint két meztelen lélek.

*Gyere, Pistikém, most itt vagyunk Kalotaszentkirályon,
és nagyon várunk már téged, hej!, Matyi és Tamás,
meg a Székesi Zoli, nagyon várunk, mert tudod,
az van, hogy kellenek azok a kemény fickók!*

Amíg vár, harmadszor esik el. Fehér l'amour, amolyan
erdélyi vörös. Közben vigasztalni kell az asszonyokat,
akik pedig vigasztalhatatlanok. Neszmélynél találkozol
vele, de nem tudod megérinteni. Egész évben szurdos van.

És mint egy érfestésen a vékony vonalak, a Római-parton
végig, Sanyi bácsi büfájén, a Lupa-szigeten, Szigetcsépen,
Kalotaszegen, Felsőpakonyon át, vissza ide,
hol a szomorúság és egymásnak öröme.
A kis különbségek.
De be kell szállni a csónakba, és le kell evezni a távot.

Mert a távot mindig le kell evezni.
Ha ez a dharma törvénye, akkor ez a metaforája is.
A sötétben megnő a viselet.
És mindennap leroskad bennünk egy angyal.

Aztán kipördül az idő.
A szemekben rémület, az asztalon kő.
Nincs keményebb a vajpuha rögtől, ami a lélek.
Állatok vagyunk, kik legelni szeretnek,
szeretni félnek.

Minden percünk mulasztás.
Minden mulasztás egy élet.

Ami van, elfogy. Ami lesz, a legtisztább eredő.
Ruhák nélkül, vágyak nélkül, ahogy születünk.
Ahogy híja van.
Annyi karcon, kaparáson, élen görbülő.

Kik a fényt nézik, hátulról mindig szemmel veretnek.
De a szemmel verők háta mögött is fény van,
és bizonyosság. Hogy hosszú az út, de hosszabb
a megtorpanás, ha nem akarjuk eléggé a jót.
Mert a jót nem lehet kicsit akarni, nem lehet
nem kicsikarni magunkból, mert korbács
és ostor kell ennek a renyhe testnek,
kiben pedig a legkisebb szikra is izzó
lávává nő. Majd kialszik rendre.
Acta est fabula. Nincs más, csak ő.

Esőpára és csend borít be mindent
az Aranyhegyi úton.
A szeretetlégzsák, mint mindig, késve nyílik.
És késve minden sirató.

*Szüret előtt befogom a hat ökröm a járomba.
Kimosom a lélekputtonyt, böjtölök.
Édes kicsi molnárom, őröld meg a búzámat.
A végén úgyis ketten maradunk.*

Vegyétek az én törött testem, mely értetek adatik.
Vegyétek le a fáról, és tegyétek, mint pecsétet,
szívetekre. Csak azt a nagy követ, azt gurítsátok le róla.
És a füvet, ha már kaszálni nagyon muszáj,
puha selyemfüvet, eltáncolt életünk alá.

NAGYTOTÁLBAN

Nagytotálban a hegy, benned a gyűrődés.
Az a kis eltolódás a csigolyákban,
az ívszakadás. A te attribútumaid.
Fridaságod. M S mesternek és
a szomorúbb Szervátiusznak a nagy
motívum. Nekem a vizitációd mindenek
felett. Barátaink neveinek felsorolása,
akik elapadtak, kikoptak belőlünk, mint
gerincedből a porc. De a nevetésük,
de szobrainkon a por.

SZECESSZIÓK ÁRAPÁLYA

A hangulatokon túl, még lélek, már nem
szervezet. Nem hagyhatom szó nélkül.
Kivonulások, bevonulások, és közte
megállni, ez még a hullámvásznál is
rettenetesebb. Folyamatában élni a lélek
kasztrációját, és túlélni a szövődményeket.
Fölébeszélni a múzsának, neked.
Fölébresztetni a denevéreket.

HÁNY VILÁG

Hányan haltak meg eddig egy olyan
világért, amiben szabadon lehet beszélni.
Hány világ kell még elpusztuljon,
hogy végre megszólíthatók legyünk?

ANTIFÓNA

Minden erőd a következő érintésben.
Minden bölcsességed a következő szóban.
Ez nem ihlet kérdése már. És nem
az ütemé, mely folyton kihagy.
A bársonyba bugyolált szörnyeteg,
aki vagy, figyel. És mint a tó, ha
hegyek közt van, magában merül el.

A HEGYLAKÓNAK

Ugyanazt a láthatatlan keresztet hordozzuk
mind. Ugyanazokat a köröket futjuk, angyalokat
megszégyenítő türelemmel. Aggódunk
a lányainkért, és egyre többet gyömöszölünk
az egyre tompább metaforákba. Egyre jobban
szeretünk, és egyre rosszabbul tudjuk ezt
szavakba önteni. Amikor rád gondolok,
meztelen, vérző szobrokat látok, egy pillanattal
azelőtt, hogy hazugságaink alatt felrobbannának.
Amikor rád gondolok, előnt az érzés,
hogyan szeretek, rajtad keresztül, mindent.
Mint Jézus a három napig belakott sírt,
az otthont, a zavartalan csendet.
Az árulást, mert közelebb visz és felemel.
Az áldozatot, a tervezett bukást. Látom
az összes láthatatlan keresztet, ha rád gondolok.
Érzem az ürességet, feltámadás után.

A LÉLEK SOVÁNYSÁGÁRÓL

A lélek soványságáról beszélek. Arról a helytelen testtartásról, amitől sem a zsír, sem a nemez nem óv meg. Az otthon melege, a hagyományos és a tantrikus szex sem. A tétova ódák. Komisz a művész egymaga. Ölel és öl. Kipréseli magából az önjelölt szépet, szépeltőkre tör, fenekedik. De önmagával harcol. A túsztárgyaló halott.

EGYSZER IDÉZNI FOGJÁK

Egyszer idézni fogják, még este is, a téren,
egymás ölébe bújva, szerelmesen. Az utolsó
csodavárók, mégemberek, az utolsó szabad
mégvadak, hiénák között, mik szabad
óráinkban vagyunk. A táltosok vad hite,
a misztikusok eksztázisa, a test szent
és mocsoktól kérges finom rétegei úgy
válnak le rólunk, mint a szivarok száraz,
vékony, izzadt combokon sodort levelei
az istenélmény után, mi egymásnak
lehetnénk. Nyálunk és a lélek húsának
erjedt íze egy utolsó csókban, a feszület
fényesre törölt lábán. Az ikonosztáz
mögött az utolsó, gyertyafényes vacsora
maradékai. A völgyben tízezer szalmaszál.

A SZOMSZÉD ASZTALNÁL

A szomszéd asztalnál fiatalok ülnek.
Harsányak, obszcének, azt hiszik, övék
a világ. És még igazuk is lehet. A hiány
és a lendület, ami utánuk marad, mind
neked adom. Nem az enyém.
De ha elfogadod, nincs visszaút.
És a közösség, a beavatás után,
a mondvacsinált karcok bennünk,
az örökké ekcémás világ szenvedése,
a megváltás körüli aprómunka nyűge,
melege, és a végén semmi bizonyosság,
az egyedül biztató?

1KOR 13

Halkan mondom, nehogy a rezgéstől
a csigolyák tovább távolodjanak.
Minden távolság bennünk van.
Minden közelség tebenned.
Ez a perc, amikor rád gondolok,
amikor átvenném fájdalmadat,
hegy iránt, olyan végtelen,
mint a várakozás, amire egyszer,
oly régen, megszülettünk. Minden
emberi testben eltöltött idő beavatás.
11 centi, 21 gramm.
Néhány harapás.
Té vagy nekem a korinthuszi levél.
Napi halottaimból a feltámadás.

MÁR CSAK LEBEGSZ

*Nem az a szép, ami érdek nélkül
tetszik, hanem ami hozzád is ér.*

Beszűkült a tér, de kitisztult a levegő.
Ebbe hullanak a szavaid.
Hó, gerinc, űr, várakozás, némi
spiritualizmus, fakanalas filozófia.
Elfelejtet, hogy hiányzol, és olyan távoli,
amikor még hiányzott neked valaki.
Már csak lebegsz az atomok között,
és alig talál el egy is. Van egy új gerincfűződ,
deréktól bebetonozva. Egy szűk farmer se jobb,
amiben nem lehet leülni, persze, de megint
nyakadba szakadt az ég, hajnali négyig nézed
a hóesést, tetszene is akár, ha a levegőben
maradna. A szilikonos mellű hótündér minden
nap húzik egy sort. A fűző szálanként szakad.

TISZTUL

Kiköpött és emberhalászokká tett minket
a végső idő, száraz csutkán lifegő szemekkel
keresünk fogást magunkon, de a lélek
nem kér belőlünk, amíg kapar, s amíg
kaparják. Sem ülni, sem feküdni nem
tudunk már. Mindenhol szúr és szorít.
Mocskos a szent, dolgozik.
Foltos a lélek. Tisztul.

TARTALOM

Nem vagyunk tiszták /5

PUSZTA KÉZZEL

Könnyező Madonna arccal /9

Tést van alul /10

Pusztá kézzel /11

Kilépsz a sorból /12

Legendahántás /13

Az Öregisten haragja /14

Allergén /15

Nincs annyi óvadék /16

Azok a standardok /17

Bethesda-tangó /18

Kistotál /19

Olyan töredékes minden /20

Harmadnapra /21

A kútmérgezők lázadása /22

KATHAROK

Megragadni a lényegét /25

Harang és kolomp /26

Katharok /27

Lassan menetelnek /28

Amikor minden mosoly /29

Érintés híján /30

Balett a göröngyön /31

Minden vesszőben /32

Tömör és éles /33
Kimért borok /34
Mert úgyis kicsorbul /35
Nyolc napon túl /36
Négykezes /37
Az utolsó világítótorony /38

FÉNYEK KÖZÖTT A BŰN

Mindennap /41
Nincs itt semmi látnivaló /42
Fények között a bűn /43
Halaszthatatlan /44
Bűnöket cipelni /45
Görög dráma III /46
Amikor /47
Ha ott lettél volna /48
Ezt az éhséget /50
Mintha béke lenne /51
Kővé válik és világít /52
Angyalok összeesküvése /53
Mintha éles köveken /54
Ha kivesszük a bizsergést /55

HA LENNE MÉG IDŐNK

Nem tudom /59
Mert lennie kell /60
Ha lenne még időnk /61
Hateha /62
Nagytotálban /66
Szeccszíók árapálya /67

Hány világ /68
Antifóna /69
A hegylakónak /70
A lélek soványságáról /71
Egyszer idézni fogják /72
A szomszéd asztalnál /73
1KOR13 /74
Már csak lebegsz /75

Tisztul /77

www.gondolatkido.hu

facebook.com/gondolat

A kiadásért felel: Bácskai István

Szöveggondozó: Gál Mihály

Korrektor: Török Mária

A kötetet tervezte: Fábíán István

Tördelés és nyomdai előkészítés: Kállay Judit

ISBN 978-963-556-230-5

Halmosi Sándor
költő, műfordító,
a legnagyobb nemzetközi költészeti

mozgalom, a World Poetry Movement magyarországi koordinátora.

A *Katharok* egy apokrif trilógia záródarabja: a *Napszálkák* 2020-ban, a *Neretva* 2021-ben jelent meg a Gondolat Kiadó gondozásában.

Magyar nyelvű kötetei:

A démonokkal flancoló, 2001
Napleány voltál, 2002
Babérliget, 2003
Mely a Salamoné, 2004
Annapurna déli lejtőin, 2006
Gileád, 2009
Ibrahim, 2011
Lao-ce szenvedélye, 2018
Napszálkák, 2020
Neretva, 2021
Katharok, 2022

